

rechter schrijft terug

Jan van der Does

Digitale rechter

Die zondagmiddag ging hij naar de rechtbank. Op maandag had hij een PR, zoals de geheimtaal van het rooster aangaf, en hij had nog niet de tijd gehad om die voor te bereiden. Het voordeel van een zondagmiddag in het gebouw was de absolute rust, het nadeel de bedompte lucht. Maar hij verwachtte snel op te gaan in de dynamiek van de zaken, zodat hij niet zou blijven hangen in deze en dergelijke spinsels.

Tien zaken, dat was te doen.

In het mapje correspondentie van de eerste zaak stuitte hij onmiddellijk op een brief van de raadsman. Deze kondigde aan dat hij vier getuigen mee zou nemen die belangwekkende informatie konden verstrekken over de ten laste gelegde feiten. Elke opgave van de getuige was voorzien van een indrukwekkende toelichting, en elke toelichting eindigde in de stellige conclusie dat het horen van deze getuige absoluut noodzakelijk was. De moed zonk hem onmiddellijk in de

schoenen. Vier getuigen in een zaak waar een halfuur voor was gepland! En die zaak stond ook nog eens als eerste geagendeerd zodat alle zaken van de zitting eindeloos zouden uitlopen. Lusteloos bladerde hij door het dossier. Fraude met creditkaarten, gecombineerd met een vordering benadeelde partij. Ook dat nog.

Hij staaarde somber voor zich uit. Was er maar een collega om even te overleggen. Even schoot het door hem heen om de hele zaak maar voor onbepaalde tijd aan te houden. Dat zou grote praktische voordelen opleveren, voor zijn humeur en voor het zittingsrooster en voor de zondag.

Maar hij vermande zich. Als hij nu eens de behandeling een uur of vier zou aanhouden, en de zaak als laatste aan de orde liet komen. Dat zou een hoop irritatie voorkomen. Maar hoe kon hij tijdig de raadsman inlichten? En die weer de getuigen? Normaal zou hij de griffier verzoeken om even te bellen. Nu deed zich de beperking van de zondag ten volle gelden. De rust was tevens zijn isolement. De enige mogelijkheid was het versturen van een mail. Maar dat had hij nog nooit gedaan, een mail vanaf het werk, op zijn eigen naam, rechtstreeks aan een advocaat. Hij probeerde alle mogelijke consequenties te overzien. Zijn mailadres zou bekend raken binnen dat kantoor, en daarmee zou hij blootstaan aan allerlei toenaderingen waar normaal de griffier als buffer gold. Verder zouden die advocaten voortaan ook zijn *auto-reply* ontvangen, waarin standaard zijn voornaam en mobiel telefoonnummer was opgenomen. Hij zou vervolgens zeker mobiel gebeld worden, want sommige advocaten deinden nergens voor terug. Het begon hem te duizelen. Hij zou zijn *auto-reply* moeten wijzigen. Of zouden er twee *replies* mogelijk zijn, één voor intern en één voor extern gebruik. En hij zou eigenlijk meerdere mobieltjes moeten hebben, zoals sommige drugsdealers. En dit waren dan nog maar de gevolgen die hij overzåg.

Zich ten volle bewust van de penibele situatie stuurde hij de mail naar het advocatenkantoor.

Er was een halfuur voorbij en hij moest nog steeds beginnen. De stilte en de bedompte atmosfeer begonnen hem te beklemmen. Hij wilde zich juist verdiepen in de wereld van de creditcards toen er een mail terug kwam. 'Edelachtbare Heer, dank voor Uw mail, ik zal de getuigen verwittigen van het gewijzigde tijdstip. Ik meende er goed aan te doen U hiervan op de hoogte te stellen. Hoogachtend...'

Hij las de tekst een aantal malen over. Het ging hem niet om de inhoud maar om de stijl. Daar sprak een zekere beschaving uit. Niet iemand die onmiddellijk een mobiel nummer van een rechter op internet zou zetten.

Ergens in de stad was een ander gebouw, waar ook iemand in eenzaamheid zat te werken, aan dezelfde zaak. Dat gaf een band. De wereld had toch nog een geruststellende orde.